

1

NUS AL PASSEIG DE GRÀCIA

—**A**tenció! Poseu-vos drets. No mireu a la tribuna. Feu com si ningú us estés mirant. Relaxats. Parleu entre vosaltres. No us coneixeu? Doncs presenteu-vos els uns als altres. Us saludeu. Digueu els vostres noms, encaixeu les mans o us feu petons a les galtes. Així, així.

»Ara mireu el cel. Tots. Així. A la banda de muntanya hi ha un núvol que sembla un drac, el veieu? Assenyaleu-lo. Mira, quin núvol. Què estrany oi, com canvia de forma. A mi ara em sembla un lleó i a tu potser, una tortuga. Ho parleu entre vosaltres. Rient i tranquils. Moolt bé.

»El sol us encega, oi? Feu visera amb una mà per poder veure bé com canvien de forma els núvols. D'acord.

»Quina cosa més estanya. Heu vist? Sobre el Tibidabo hi ha un ocell que s'apropa molt ràpid. Què és? No és un ocell, és un avió, sí. Però què fa? Es llança sobre vosaltres! Com si us volgués atacar. Quina por. Us heu d'estirar tots a terra. Ràpid, ràpid, que no us pugui agafar. Genial! Sou uns actors.

Sonats. Estan tots sonats. No us sembla? Ah, teniu raó, que no els podeu veure. Us ho explico.

Sóc al centre de Barcelona, al passeig de Gràcia, que avui està tallat al trànsit entre la Diagonal i la Gran Via. M'han deixat passar entre els molts badocs que miraven l'espectacle. Alguns periodistes són amics de la mare i em coneixen, és a dir que no he tingut problema per entrar al lloc reservat a la premsa.

I quin és l'espectacle? Doncs que hi ha vint-i-vuit mil persones nues a l'avinguda. Nues? Sí, sí. De pèl a pèl, en pilotes, en boles, conills, despullats com el dia en què van néixer. De totes les edats. Tots majors d'edat, això sí. Però de totes les professions possibles, estudiants de batxillerat diürn, nocturn i a distància, universitaris, lampistes, músics, arquitectes, paletes, infermers, mestres de primària, venedors de roba, aturats, catedràtics de matemàtiques i de literatura, advocats, metges, pintors de parets, mestresses i mestressos de casa, conductors de tramvia i qualsevol altra feina que us pugueu imaginar. Homes i dones. Sans i lesionats. Esportistes i sedentaris. Vegetarians, carnívors, menjadors de pizza i bevedors de cervesa. Adolescent i adults. De divuit anys, de vint, de trenta i de qualsevol altra edat fins als noranta-vuit, que m'han dit que és la persona més gran que s'hi ha inscrit. Jubilats, aturats, ni-nis, estudiants i pencaires.

I no, no es tracta d'una protesta. No reivindiquen més pressupost per a l'ensenyament i la sanitat, ni protesten contra la caça de cries de foca, ni volen que els apugin el sou. Aquests vint-i-vuit mil s'han despullat perquè els ve de gust. Ho voleu creure?

A un fotògraf de moda, català, se li ha ficat al cap fer un rècord i sortir a les notícies de tot el món. Ha dit que volia

retratar més de vint mil persones nues i s'hi han presentat, voluntàries, gairebé trenta mil. Més que a Mèxic on, un tal Spencer Tunick, fa uns anys en va retratar unes vint mil, a la plaça del Zócalo. I més que l'altra vegada a Barcelona, a Montjuic, que el mateix Tunick va aconseguir despullar unes set mil persones.

Estan bojos, torrats, els falta un bull, se'ls ha anat el seny, la flapa, la tapa de l'olla. Colla de sonats!

I què faig jo aquí, eh? I, d'entrada qui sóc jo? Us ho dic de seguida. Em dic Sònia. Tothom em diu Nena, però això em fa molta ràbia, és a dir que, Sònia. Entesos? Tinc quinze anys, els pares estan separats i jo visc amb la mare, l'Anna Sicart. Només que... Bé, per dir-ho curt. La mare està molt malalta i jo he vingut aquí per veure si trobo... Ja el veig. Mira-te'l.

—Pare, pare! Jordi. Jordi Anguera!

Què passa? És el meu pare. Això no es tria, sabeu? Hi ha qui té un pare que fins i tot a la dutxa du camisa i corbata. D'altres tenim pares que són capaços de despullar-se enmig de vint-i-set mil nou-cents noranta-nou despullats com ell i tot per...

—Nena, aquí no pots passar.

—No em dic Nena. I aquell és el meu pare. Pare, Jordi.

—Nena, què fas aquí? Com és que vas vestida? Vine, que et presentaré uns amics.

Bé, insisteixo. No em dic Nena, però què voleu. Des que vaig néixer que no hi ha manera. I tot per culpa d'una cantant alemanya que es feia dir així i tothom deia que m'hi assemblava.

—Mira, Nena. Aquesta és la Paula i aquesta, la Míriam. La Lola, ja la coneixes. En Paco i l'Emili, també. Aquest tros d'home amb tant de pèl al pit és el nou bateria del conjunt, es diu Kiko. És la meva filla la N...

—Sònia. Molt de gust.

—No tens una germana una mica més gran, Nena? Jo fliparia amb ella.

Si ho explico a l'escola, no s'ho creurà ningú. «Què has fet aquest cap de setmana?» «Res, no res. He saludat una colla d'amics del meu pare. Tots despullats. Els he fet petons a les galtes i els he dit que molt de gust».

Hem anat a dinar tots junts. Els vint-i-vuit mil, no. Només la colla d'amics del meu pare. S'han vestit. Afortunadament fora de la sessió fotogràfica el món continua sent com era, és a dir, amb roba. No hagués suportat menjar paella enmig d'una desena de persones amb les pellerinques a l'aire.

—I què estudies, Nena?

—La secundària. Faig quart. I em dic...

—A l'escola no ensenyen res, Nena. Aquí, menjant paella amb nosaltres, pots aprendre en mitja hora més coses que en quatre anys d'escola.

—Sí, es pot dir que vosaltres, avui, m'ho heu ensenyat tot.

—Ha, ha. Molt bona, Nena. Ho heu sentit? Ho ensenyem tot, nosaltres. Som la universitat. Nosaltres fins i tot despullats som la universitat.

Ja he dit que estan sonats, oi? Doncs, això. I el meu pare és el pitjor de tots. Un tarambana està fet.